

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΝΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ 24ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1952

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὁ σκοπὸς ταύτης ἐπιτυγχάνεται μ. ἄ. καὶ «διὰ προκηρύξεως διαγωνισμῶν καὶ ἀπονομῆς ἀριστείων, χρηματικῶν ἐπάθλων, ὑποτροφιῶν καὶ ἄλλων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν βραβείων καὶ ἀμοιβῶν». Εἰς τὴν προπολεμικὴν ἐποχὴν προεκηρύσσοντο πολυάριθμα βραβεῖα καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἀθλοθετούμενα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἢ ὑπὸ ἰδρυμάτων καὶ φιλομούσων ἰδιωτῶν, συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ ὑλικῆς ἀμοιβῆς. Μετὰ τὴν πολεμικὴν δίνην ὅμως, ἡ ὥς ἐκ τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 18 τοῦ 1944 δημιουργηθεῖσα οἰκονομικὴ κατάστασις ἐξεμηδένισε τὴν περιουσίαν τῆς Ἀκαδημίας, ἥτις δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐπιβραβεύῃ καὶ ὑλικῶς τοὺς βραβευομένους· ἔκτοτε αἱ χορηγίαι τῶν φιλομούσων σημαντικῶς ἐμειώθησαν τόσον, ὥστε ἐκ τῶν 20 σήμερον βραβευομένων μόνον εἰς ἓνα παρέχεται ὑλικὴ ἀμοιβή. Καὶ ναὶ μὲν ἡ πνευματικὴ ἐπιβράβευσις εἶναι ἀρκούσα ἀμοιβὴ διὰ πᾶσαν πνευματικὴν ἢ ἠθικὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑλικὴ ἐπιβράβευσις δὲν εἶναι τι περιττόν, οὐ μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν ἰδρυμάτων ἀλλὰ καὶ μάλιστα διὰ συγγραφεῖς ἐπιστημονικῶν, λογοτεχνικῶν ἢ καὶ τεχνικῶν ἔργων, ἐφόσον οὗτοι πρὸς ἀποτέλεσιν τῆς ἐργασίας τῶν ὑποβάλλονται εἰς ἕξοδα ἀγορᾶς βιβλίων, φωτογραφιῶν καὶ ἄλλα. Ἀπαραίτητον ἐπίσης θὰ ἦτο νὰ ὑπῆρχε διαθέσιμον χρῆμα δι' ἔκδοσιν ἐξαιρέτων εἰς χειρόγραφον ὑποβαλλομένων ἔργων, διότι ἄλλως τὰ βραβευόμενα ἔργα οὐδεμίαν ἐπιφέρουν ὠφέλειαν καὶ αἱ ἀποθήκαι τῆς ἀκαδημίας, κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἔκφρασιν τοῦ ἀειμνήστου Ἐμμανουὴλ Ροῦθι, μεταβάλλονται εἰς νεκροταφεῖα χειρογράφων. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον εὐγενεῖς χορηγοὶ θὰ συμβάλουν εἰς πλήρωσιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἀκαδημίας εὐθὺς μετὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς καθορίζει τὴν ἀπονομὴν τιμητικῶν διακρίσεων πρὸς ἐπιβράβευσιν ἔργων ἀρετῆς, ἐπιστήμης καὶ τέχνης, δὲν εἶναι ἀπλή σύμπτωσις· εἶναι συμβολισμὸς δι' οὗ ζητεῖται νὰ καταδειχθῇ ὅτι μετὰ τὴν διὰ

τοῦ αἵματος τῶν ἡρώων ἀποκατάστασιν — ἐν μέρει δυστυχῶς μόνον — τοῦ ἔθνους, ἐπακολουθεῖ ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα ταύτης ἡ ἄνθησις τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν· διότι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι ἀπλή γεωγραφικὴ ἔννοια, ἀλλ' εἶναι καὶ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ὄντοτης. Καὶ οἱ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῶν πνευματικῶν ἰδεωδῶν εἶναι συνεχισταὶ τοῦ ἔργου τῶν γιγαντομάχων ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν προϋπόθεσιν πάσης ἀληθινῆς προόδου καὶ ἀκμῆς. Ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν συνεχείᾳ πανηγυρισμὸς τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς καὶ ἡ ἐπιβράβευσις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἐπιδόσεως συμβολίζει τὸν ἀδιάσπαστον σύνδεσμον τῆς ἐννοίας τῆς Πατρίδος πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ ἄνθησιν τῆς ἀρετῆς, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν.

Α'. Μετὰ παμψηφεί ληφθεῖσαν πρότασιν τῆς τάξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀκαδημίας ἀπονέμεται τὸ ἐθνικὸν ἀριστεῖον τῶν καλῶν τεχνῶν εἰς τὸν κ. Οὐμβέρτον Ἀργυρόν, διευθυντὴν τῆς ἀνωτάτης σχολῆς τῶν καλῶν τεχνῶν, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν, ἱστορικὴν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐθνικὴν ἀξίαν τῶν εἰς τὴν ἀγροτικὴν καὶ καθόλου ἐθνικὴν ζωὴν ἀναφερομένων πινάκων του.

*Ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι ἡ ἐκ 32 καλλιτεχνικῶν πινάκων συλλογὴ, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνησεν ὁ καλλιτέχνης ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως παραστάσεων καὶ ἐντυπώσεων τοῦ ἐλληνοῖταλικοῦ πολέμου. Οἱ πίνακες οὗτοι, ἔργα συνθετικά, ἄρτια καὶ ἀξιολογώτατα, μεταδίδοντα εἰς τὸν θεατὴν τὴν συγκίνησιν, πολύτιμα ἅμα ἐθνικὰ κειμήλια, εἶναι προωρισμένα νὰ καταλάβουν τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν εἰς τὸ πολεμικὸν μουσεῖον τοῦ μέλλοντος.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Ἀργυροῦ ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς καὶ πίνακές του κοσμοῦν δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς πινακοθήκας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἀκαδημία λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν λαμπρὰν καλλιτεχνικὴν δρᾶσιν τοῦ κ. Ἀργυροῦ, ἥτις καθίσταται ἅμα καὶ ἐθνικὴ, ἀπονέμει εἰς αὐτὸν τὸ ἐθνικὸν ἀριστεῖον.

Β'. Μετὰ πρότασιν τῆς τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας, ἀπονέμονται τὰ ἑξῆς βραβεῖα :

1. Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Δαμβέργη, εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνή-

στου πατρός του Ἀναστασίου, ἀθλοθετηθέν ἐκ δρ. 2.000.000 βραβεῖον, διὰ τὴν ἀξιολογωτέραν ἐρευνητικὴν ἐργασίαν εἰδικοῦ θέματος σχετιζομένην πρὸς τὴν φαρμακευτικὴν, ἀπονέμεται εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ρητὸν Labor omnia vincit imparibus ὑποβαλόντα γραφομηχανημένην μελέτην, ὑπὸ τὸν τίτλον «Χημικὴ σύνταξις καὶ φαρμακοδυναμικὴ ἐνέργεια νέων ἀντισπασμωδικῶν φαρμάκων». Ὁ συγγραφεὺς, κατὰ τὴν ὁμόφωνον κρίσιν τῆς ἐξ εἰδικῶν ἐπιτροπῆς, «κατέχει τόσον τὰς μεθόδους τῆς ὀργανικῆς χημείας ὅσον καὶ τῆς πειραματικῆς φαρμακολογίας». Ἀνοιχθέντος τοῦ φακέλου ἐπιστοποιήθη συγγραφεὺς τοῦ ἔργου ὁ κ. **Γεώργιος Τσατσᾶς** εἰς τὸν ὁποῖον ἀπονέμεται βραβεῖον.

2. Ἐπίσης βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν ἀντιπλοίαρχον ναυπηγὸν τοῦ β. ν. καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου κύριον **Βασίλειον Φραγκούλην** διὰ τὸ τρίτομον ἐκ 1750 σελίδων σύγγραμμά του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τεχνικὴ τοῦ πλοίου» (1949). Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν α' τόμον πραγματεύεται περὶ τῆς ναυπηγίας, εἰς τὸν β' περὶ ναυτικῶν μηχανῶν, εἰς τὸν γ' περὶ λεβήτων καὶ βοηθητικῶν μηχανημάτων. Τὸ σύγγραμμα χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὡς «ἀξιολογώτατον καὶ περισπούδαστον».

Γ'. Μετὰ πρότασιν τῆς τάξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας ἀπονέμονται αἱ ἑξῆς τιμητικαὶ διακρίσεις:

1. Ἀργυροῦν μετάλλιον εἰς τὴν Ἀθήναις «Ἐταιρείαν βυζαντινῶν σπουδῶν», ἡ ὁποία συνεπλήρωσε πλέον τῶν 35 ἐτῶν συνεχοῦς καὶ ἀδιαπτώτου ἐπιστημονικῆς δράσεως, πρὸς διέγερσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ξένων ἐπιστημόνων διὰ τὴν ὑπερχιλιετῆ περίοδον τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας. Εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρείαν, καὶ μάλιστα τὸν γενικὸν γραμματέα αὐτῆς, συνάδελφον κ. Φ. Κουκουλέν, ὀφείλεται ἡ ἄχρι τοῦδε ἔκδοσις 22 τόμων τοῦ ὁμωνύμου καὶ κατὰ πάντα ἀξιολόγου περιοδικοῦ αὐτῆς συγγράμματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθησαν πραγματεῖαι κατὰ πολὺ προάγουσαι τὴν μελέτην καὶ ἔρευναν τῆς ἱστορίας, φιλολογίας, τέχνης, βίου καὶ πολιτισμοῦ τοῦ τόσον παραγνωρισθέντος βυζαντινοῦ κόσμου. Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τόσοι ξένοι ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται περὶ τὸ Βυζάντιον, ἡ Ἀκαδημία ἐθεώρησε καθηκὸν τῆς νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὴν ἑταιρείαν τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν, ἡ ὁποία τόσον ἐμόχθησε διὰ τὴν παρ' ἡμῖν προαγωγὴν τῶν σχετικῶν μελετῶν.

2. Βραβείον επίσης απονέμεται εἰς τὸν ὑποναύαρχον κ. **Κωνσταντῖνον Ἀλεξανδρῆν** διὰ τὸ πολύτιμον σύγγραμμά του «Ἡ θαλασσία δύναμις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος» (1950). Εἰς τὸ ἐκ 464 σελίδων σύγγραμμα τοῦτο ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς, μετὰ σύντομον εἰσαγωγικὴν ἀνασκόπησιν τῶν κυριωτέρων σταθμῶν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, προχωρεῖ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν κατὰ θάλασσαν γεγονότων τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων μέχρι τῆς ρωμαϊκῆς κατακτήσεως. Ἐν τέλει εἰς τὸ κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρίσεις καὶ συμπεράσματα» καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι «ἡ θαλασσία δύναμις, ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἔννοιαν — πολεμικός στόλος, ναυτικαὶ βάσεις καὶ ἐμπορικὴ ναυτιλία — ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἀποκλειστικός παράγων τῆς προόδου καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ».

Ὁ συγγραφεὺς μὲ βαθεῖαν γνώσιν τοῦ θέματός του καὶ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν συνέταξε τὸ σύγγραμμά του, ὅπερ εἶναι ἀξιόλογον οὐ μόνον καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ καὶ διότι παρέχει διδάγματα πολύτιμα διὰ τὴν σημερινὴν ναυτικὴν ἐπιστήμην.

3. Βραβείον απονέμεται εἰς τὸν ἀντιπλοίαρχον τοῦ β. ν. κ. **Ἡλίαν Πελοπίδα Τσουκαλῶν**, διὰ τὸ βιβλίον του «Ὑποβρυχίον Υ 1, Κατσώνης».

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, ὑπηρετῶν κατὰ τὸν πόλεμον ὡς ὑπαρχος τοῦ ὑποβρυχίου «Υ 1 Κατσώνης», ἀφοῦ ἀποδώσει τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς εἰς τὸν ἡρωϊκὸν του κυβερνήτην Βασίλειον Λάσκον καὶ τοὺς ἐνδόξους νεκροὺς τῶν ὑποβρυχιῶν, παρέχει χαρακτηριστικὴν ἀφήγησιν τῆς ἡρωϊκῆς δράσεως τοῦ πλοίου του καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν σκαφῶν, τὰ ὅποια παρὰ τὴν παλαιότητά των καὶ τὰς ἀθεραπεύτους σχεδὸν φθοράς των, ὡς καὶ τὴν συντριπτικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐχθροῦ, διεδραμάτισαν σπουδαιότατον μέρος εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα.

Κατόπιν ὁ κ. Τσουκαλῶς περιγράφει τὴν δραματικὴν μονομαχίαν τοῦ ὑποβρυχίου του πρὸς γερμανικὸν καταδιωκτικόν, μετὰ ἡρωϊκὴν πάλην πρὸς τὸ ὅποιον, εἰς τὸ στενὸν τῆς Σκιάθου, τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1943, παρεσύρθη, γεμᾶτον ἀπὸ δόξαν, εἰς τὸν ὑγρὸν του τάφον. Τὰ θύματα ἀνῆλθον εἰς 32 ἀξιωματικούς καὶ ὀπλίτας καὶ 17 αἰχμαλώτους, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι τραυματῖαι. Μόνον ὁ κ. Τσουκαλῶς μὲ τὸν ὑποκελευστήν Τσίγκρον κατάρθωσαν νὰ διαφύγουν, κολυμβῶντες ἐπὶ ἐννέα συνεχεῖς ὥρας, καὶ ἀπεγνωσμένως παλαίοντες πρὸς τὰ στοιχεῖα ἐσώθησαν εἰς

τάς άκτάς τής Σκιάθου. Ἐκεῖθεν μετεφέρθησαν ἀναγκαστικῶς εἰς τὸ ἀνταρτοκρατούμενον Πήλιον, τὴν ἐκεῖ ζωὴν τοῦ ὁποῖου καὶ τὰς κρατούσας ἀθλίαις συνθήκαις καὶ τὰς πρωτογόνους δικονομικάς μεθόδους παραστατικώτατα περιγράφει ὁ συγγραφεὺς. Μετὰ μυρίας περιπετείας καὶ ταλαιπωρίας κατῶρθωσαν ἐν τέλει οἱ ναυαγοὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνα.

Τὸ σύγγραμμα τοῦ γενναίου ἀντιπλοιάρχου κ. Τσουκαλᾶ παρέχει λαμπρὰν εἰκόνα τῆς ἐνδόξου δράσεως τῶν ὑποβρυχίων, μὲ χάριν καὶ ἀφέλειαν, χωρὶς κομπασμοὺς καὶ ρητορείας. Τὴν συγκλονιστικὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀφηγήματος καθιστᾷ ἔτι ζωηροτέραν ὁ ἀπέριττος καὶ λιτὸς τρόπος τῆς ἀφηγήσεως, χωρὶς λογοτεχνικάς ἐκζητήσεις.

Τὰ μεγάλα προσόντα τοῦ ἔργου τὸ καθιστοῦν ἐν τῶν καλυτέρων προϊόντων τῆς πολεμικῆς φιλολογίας καὶ ἐνισχύουν τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ τρισένδοξον ναυτικόν των.

4. Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἁγίος Θέρος κ. **Σπῦρον Θεοδωρόπουλον**, διὰ τὴν συγγραφὴν βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ τραγούδια τῶν Ἑλλήνων», (τόμος α΄ 1952, σελ. 350), περιέχοντος ἀκριτικά, τραγούδια τῆς ἀγάπης καὶ παραλογές. Εἰς τὴν ἐξ 68 σελίδων εἰσαγωγὴν τοῦ ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει διάφορα σχετικὰ ζητήματα καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς ἀξίας τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, «εἶναι κλεισμένα, σὰν σὲ κιβωτὸ ἱερῆ, ἢ πολυεκατόχρονη κληρονομία τῶν πατέρων μας».

Τὴν μεγίστην ἀξίαν τῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν ἀνεγνώρισαν καὶ μεγάλοι ξένοι σοφοὶ καὶ λογοτέχναι, ὡς ὁ Faugiel, ὁ Émile Légrand, ὁ Κρουμβάχερ, ὁ Goethe, ὅστις ὅταν τὰ ἐγνώρισε τόσον ἐνεθουσιάσθη, ὥστε μετέφρασε δώδεκα ἐξ αὐτῶν, καὶ τόσοι ἄλλοι. Αἱ ὑποσημειώσεις διὰ τῶν ὁποίων ἐρμηνεύονται ἰδιωτισμοὶ γλωσσικοὶ καὶ δυσερμηνευτοὶ λέξεις, ὑποβοηθοῦν πολὺ τὸν ἀναγνώστην πρὸς ἐκτίμησιν καὶ κατανόησιν τῶν τραγουδιῶν. Πάντως ἡ συγγραφὴ τοῦ κ. Θεοδωροπούλου ἀναπληροῖ μέγα κενόν, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ πλεῖστα τῶν προγενεστέρων σχετικῶν ἐκδόσεων εἶναι δυσεύρετοι καὶ σπανίζουσι καὶ οὐχὶ ἄνευ ἐλλείψεων. Καὶ ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως εἶναι ἀξία ἐξάρσεως ἡ ἐργασία τοῦ κ. Θεοδωροπούλου, διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις: «Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πνευματικὸς μας κόσμος ζητεῖ ἐμπνεύσεις ἀπὸ ξενικὰ καλλιτεχνικὰ κινήματα, πού δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὰν

σχέσιν με τὴν ἑλληνικὴν ἔθνικὴν ζωὴν, ὁ κ. Θεοδωρόπουλος προβάλλει τὸν δημοτικὸν θησαυρὸν ὡς ὑπόδειγμα ποιήσεως καὶ πηγὴν ἀνεξαντλήτων ἐμπνεύσεων».

5. Ἀπονέμεται βραβεῖον εἰς τὸ ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ 1947 τετραμηνιαῖον περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Κρητικά Χρονικά**». Σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ, οὗτινος ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον πέντε ἄριστα τυπωθέντες τόμοι, εἶναι νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἔρευναν καὶ νὰ τονώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κρητικὴν ἱστορίαν, λογοτεχνίαν καὶ τέχνην.

Ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι ὅτι ὁ φιλόμουσος ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ, ὁ ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης κ. Ἀνδρέας Καλοκαϊρινός, ἐξώδυσεν ἐξ ἰδίων μέχρι τοῦδε διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ πολλὰ ἑκατομμύρια. Καὶ ἡ βράβευσις τοῦ περιοδικοῦ συνυπονοεῖ καὶ τὴν ἔκφρασιν τιμῆς πρὸς τὸν γενναῖον χορηγόν. Τῆς ἐπιτροπῆς τῆς συντάξεως μετέχουν λόγιοι ἄνδρες, ἐν οἷς ὁ ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων κ. Εὐμένιος καὶ ὁ ἀρχαιολόγος κ. Ν. Πλάτων.

6. Ἄξιον ἐπαίνου ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας δημοσίευμα τῆς δημοτικῆς βιβλιοθήκης Κοζάνης, συνταχθὲν καὶ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. **Μιχαὴλ Καλινδέρη**. Ἡ πραγματεία αὕτη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ λυτὰ ἔγγραφα τῆς δημοτικῆς βιβλιοθήκης Κοζάνης» (Θεσσαλονίκης 1951), περιέχει ἔγγραφα ἀνέκδοτα, χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ 1676 μέχρι τοῦ 1808. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα ταξινομούμενα, περιγραφόμενα καὶ σχολιαζόμενα, συμβάλλουν διὰ τῶν δεδομένων των εἰς πληρεστέραν μελέτην τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς κλπ. καταστάσεως τῆς ἐποχῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ πραγματεία αὕτη ἀποτελεῖ ἀξιόλογον συμβολὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς ἄλλης τουρκοκρατουμένης τότε Ἑλλάδος.

Ὅπως λέγει ὁ μεθοδικῶς δημοσιεύσας τὰ ὡς ἄνω ἔγγραφα φιλόπωνος ἐκδότης κ. Καλινδέρης, τὸ πόνημά του εἶναι «ἀπλοποιημένον διὰ τοὺς πολλοὺς ἀλλὰ καὶ σφικτοδεμένον διὰ τοὺς ἐπιστήμονας».

7. Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. **Σωκράτην Προκοπίου** διὰ τὸ ἐκ 338 σελίδων διηγηματικὸν στιχοῦργημα «Σεργιάνι στὴν παλιὰ Σμύρνη» (1949), εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφεται ἡ ἐξαφανισθεῖσα ἀτυχῶς παλαιὰ ζωὴ τῆς ἑλληνικῆς Σμύρνης καὶ ἀναζῆ ὁλόκληρος ὁ κόσμος τῶν θυμάτων καὶ τῶν ἐκπατρισθέντων Σμυρναίων. Ὁ συγγραφεὺς διασώζει πλεῖστα ὅσα

τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Σμυρναίων, καὶ αὐτοὺς τοὺς γλωσσικούς ἰδιωτισμοὺς αὐτῶν. Ἡ διὰ τοιούτων μελετῶν περιγραφή τῶν τοῦ βίου, τῶν ἔθιμων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν γλωσσικῶν ἰδιωτισμῶν τοπικῶν περιφερειῶν εἶναι ἀξία πάσης ἐνθαρρύνσεως, οὐ μόνον ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, ἐφ' ὅσον προΐοντος τοῦ χρόνου ταῦτα βαθμηδὸν ἐκλείπουν, ἀλλὰ καὶ εἰδικώτερον, διότι ὑποβοηθοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας καὶ μάλιστα τῶν παρ' αὐτῇ ἀρχείων λαογραφικοῦ καὶ λεξικογραφικοῦ.

Τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ κ. Σωκράτους Προκοπίου διαπνέεται ἀπὸ βαθεῖαν νοσταλγίαν πρὸς τὴν δυστυχημένην Σμύρνην καὶ ζωηρὸν ἐθνικὸν παλμόν.

Ὅπως λέγει ὁ συγγραφεὺς :

*«Εἶδα τὴν Σμύρνην ὄνειρο, τὰ χαρῶπά της χρόνια
πρὶν γίνωμε μπόρας κακιᾶς διωγμένα χελιδόνια».*

8. Ἐπαινος ἐπίσης ἀπονέμεται εἰς τὴν δεσποινίδα **Εὔαν Βλάμη**, διὰ δύο δημοσιευθέντα ἔργα της «Γαλαξειδί» (1947) καὶ «Σκελετόβραχος».

Εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἔργων τούτων διέσωσεν, ὡς ἐν εἰκόني, τὴν παλαιὰν ζωὴν, τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα, τοὺς γλωσσικούς ἰδιωτισμοὺς, καὶ ἐν γένει τὴν μοῖραν τῆς πατρίδος της, τῆς ναυτικῆς πολιτείας τοῦ Γαλαξειδιοῦ.

Ἡ συγγραφεὺς, κόρη ναυτικοῦ, τοῦ καπετάν Νικόλα, συναισθηματικῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν παλαιότεραν ἐποχὴν, νοσταλγὸς τοῦ παρελθόντος, κατέχεται ἀπὸ θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα της, ἡ ὁποία, ὡς λέγει, «κάποτε ἔφτασε σὲ ἑφτά χιλιάδες κατοίκους, σήμερα μόλις ξεπερνάει τίς δύο». Μὲ συγκίνησιν περιγράφει τὸν πόνον τῆς μάνας καὶ τῆς νεαρᾶς συζύγου πού τοὺς παίρνει τὸν ἀγαπημένον ἢ λεβεντοπνίχτρα θάλασσα· καὶ παραθέτει τὸ ὠραῖο λαϊκὸ τραγοῦδι :

*«Θάλασσα, μὴν τὸν ἀγαπᾶς
τῆς κωπελιάς τὸν ἄντρα,
γιατ' εἶν' ἡ κωπελιά μικρὴ
καὶ δὲν τῆς πᾶν' τὰ μαῦρα
. »*

«Εἰς τὸ μέτωπο κάθε νεογεννημένου κοριτσιοῦ εἶναι γραμμένα», ὅπως λέγει, «χαρὰ καὶ γέλια, κλάμμα καὶ βόγγος».

Εἰς τὸ δεύτερον ἔργον της «Ὁ Σκελετόβραχος» ἀντιπαρατάσσει τὴν παλαιότεραν χειρόμαχον ζωὴν πρὸς τὸν καλπάζοντα μηχανικὸν πολιτισμόν, τὸ παλαιὸν ἰστιοφόρον πρὸς τὸ ἀτμοκίνητον πλοῖον, χωρὶς νὰ παρα-

γνωρίζη τὴν εὐεργετικὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον ροπήν πρὸς τὴν πρόοδον. Λαογραφικὸν καὶ ἱστορικὸν ὕλικὸν χρησιμοποιοῦνται ἐπιτυχῶς εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἔργα τῆς δ. Βλάμη, τὰ ὁποῖα γραφέντα μὲ ἀφέλειαν συγκινοῦν τὸν ἀναγνώστην. Εὐχόμεθα εἰς τὴν νεαρὰν δίδα Βλάμη «αἰὲν ἀριστεύειν».

9. Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. **Γεώργιον Χρυσανθακόπουλον** διὰ τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἡλεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας» (Ἀθῆναι 1950, σελ. 365). Ὁ συγγραφεὺς παρέχει ἀξιόλογον συμβολὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἡλείας, ἐπὶ τῇ βάσει σπουδαίων πρωτοτύπων ἀνεκδότων ἱστορικῶν ἐγγράφων τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, ὡς καὶ ἀπομνημονευμάτων τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοπικῶν παραδόσεων.

Ἡ Ἀκαδημία θεωροῦσα ἀξίαν ἐκτιμήσεως τὴν μελέτην τοπικῶν ἱστορικῶν στοιχείων, ἐπιβραβεύει δι' ἐπαίνου τὴν ὡς ἄνω πραγματείαν, δι' ἧς λαμβάνομεν γνῶσιν σημαντικῶν καὶ ἀγνώστων μέχρι σήμερον στοιχείων ἀφορώντων εἰς τὴν Ἡλείαν.

10. Εὐφήμου μνείας ἠξιώθη τὸ ὑπὸ τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Βοβολίνη** συνταχθὲν «Χρονικὸν τοῦ Παρνασσοῦ». Εἰς τὸ Χρονικὸν περιλαμβάνεται ἡ ἱστορία τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του (1865) μέχρι τοῦ 1950, ἣτις εἶναι ἐν μέρει καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Παρὰ τὸ συνήθως συμβαῖνον καθ' ὃ ἡ ὥριμος ἡλικία εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς, εἰς τὸν Παρνασσὸν συμβαίνει ἐξαιρετικῶς ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ νεαρά του ἡλικία, ὅτε οἱ 4 υἱοὶ τοῦ Παύλου Λάμπρου, ἡλικίας 11 ἕως 16 χρόνων, ἴδρυσαν τὸν σύλλογον καὶ προσλαμβάνοντες βαθμηδὸν συνομηλικούς ὡς μέλη, κατεγίνοντο, κατὰ θαυμαστὸν ὄντως τρόπον, εἰς συζήτησιν σπουδαίων ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων. Ὡς σύμβολον εἶχαν οἱ εὐέλπιδες ἐκεῖνοι νέοι ὅτι «ἐκ μικρῶν καὶ εὐτελῶν προκύπτουν μεγάλα καὶ ὠφέλιμα», ὅταν ἡ πίστις καὶ τὸ ἰδεῶδες ἐμπνέη τοὺς ὀργανωτάς. Καὶ πράγματι ὁ σύλλογος ἠνδρώθη καὶ διήνυσεν ἀξιόλογον σταδιοδρομίαν.

Τὸ Χρονικὸν τοῦ Παρνασσοῦ, συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Βοβολίνη μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Σύλλογον, εἶναι ἀξιόλογον ἔργον.

11. Εὐφήμου μνείας ἠξιώθη ἡ μελέτη τοῦ γυμνασιάρχου κ. **Χρήστου Ἐνισλείδου**, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πίνδος καὶ τὰ χωριά της» (Ἀθῆναι, 1951, σελ. 160). Ὁ συγγραφεὺς περιερχόμενος τμήματα τῆς Πινδικῆς χώρας συνέγραψε τὴν ἀξιόλογον μελέτην ταύτην, περισυλλέξας τοπογρα-

φικά, ἀρχαιολογικά, ιστορικά καὶ λαογραφικά στοιχεῖα, δι' ὧν διαλευκαίνονται ἰδίως οἱ μετὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν χρόνοι τῶν Γρεβενῶν καὶ τῶν λοιπῶν χωρίων τῆς Πίνδου. Ὅτι αἱ τοπικαὶ αὐταὶ μελέται εἶναι πολῦτιμοὶ καὶ ἄξιοι ἐπαίνου οἱ περὶ αὐτὰς ἀσχολούμενοι εἶναι περιττὸν κἀν νὰ λεχθῆ.

Δ'. Μετὰ πρότασιν τῆς τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὀλομελείας, ἀπονέμονται αἱ ἐξῆς τιμητικαὶ διακρίσεις:

1. Ἀργυροῦν μετάλλιον εἰς τὸ «Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτοῦτον ἄγιος Σάββας». Τὸ Ἰνστιτοῦτον ἰδρύθη τὸ 1935, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀριστοτέλους Κούζη καὶ τῆς ἐριτίμου συζύγου του κυρίας Εὐγενίας Κούζη, οἵτινες οὐ μόνον συνεισέφεραν πλοῦσιαν ὑλικὴν συνδρομὴν πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν ἔνθεον ὄντως ζῆλον πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ ἰδρύματος, ζῆλον τὸν ὁποῖον γνωρίζουν νὰ μεταδίδουν εἰς ἅπαν τὸ προσωπικόν, διοικητικόν, ἱατρικόν, νοσοκομειακόν, ὑπηρετικόν. Τὸ Ἰνστιτοῦτον ἐκτὸς τῆς ἐν χριστιανικῷ πνεύματι περιθάλψεως τῶν ἀσθενῶν, τῶν ὁποίων πολλοὶ σώζονται ἢ τοῦλάχιστον ἀνακουφίζονται ἐκ τῶν δεινῶν συνεπειῶν τῆς νόσου, ἐνεκαίνιασε σοβαρὸν ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα καὶ ἔρευναν περὶ τὴν φύσιν τῆς νόσου, ὡς καὶ τὸν διαφωτισμὸν τοῦ λαοῦ σχετικῶς.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ ἴδρυμα ἐπετέλεσε μεγίστας προόδους, ἰδρυθέντων τῶν ἐξωτερικῶν ἱατρειῶν, τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ οἴκου ἀδελφῶν. Σήμερον εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ 80 κλῖναι, ἀύξανόμεναι ὀσονούπω εἰς 160, τῶν ὁποίων ἱκαναὶ δωρεὰν ἢ μὲ ἐκπτώσιν. Εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἱατρεῖα προσέρχονται καθ' ἐκάστην πρὸς θεραπείαν ὑπερεκατὸν ἀσθενεῖς,

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐθεώρησε ἐπιβεβλημένην τὴν ἀπονομὴν ἀργυροῦ μεταλλίου εἰς τὸ Ἰδρυμα, ὅπερ παρὰ τὰ γλίσχρο ἀοικονομικὰ μέσα, παρὰ τὰς προβληθείσας ἐνίοτε ἐκ ταπεινῶν ἐλατηρίων ἀντιδράσεις, κατῴρωθεσε νὰ ἐξελιχθῆ τόσον ἐπιτυχῶς καὶ νὰ καταστῆ πρότυπον ἰδρύματος οὐ μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, ὡς ἀνομολογοῦν καὶ οἱ διερχόμενοι ἐξ Ἀθηνῶν ξένοι εἰδικοί ἐπιστήμονες.

Καὶ τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς Ἰδρυτὰς καὶ ἐμψυχωτὰς του, ἦτοι τὸν καθηγητὴν κ. Ἀριστοτέλη Κούζη καὶ τὴν ἐρίτιμον σύζυγόν του κυρίαν Εὐγενίαν Κούζη, οἵτινες μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου, τοῦ ἐπι-

στέφοντος πᾶν ἀγαθὸν ἔργον, ἵδρυσαν καὶ ἀνήγαγον εἰς περιωπὴν τὸ Ἴδρυμα, τὴν λειτουργίαν τοῦ ὁποίου παρακολουθοῦν ἀγρύπνως.

Τὸ μετάλλιον ἀπονέμεται διὰ τὴν φιланθρωπικὴν, νοσηλευτικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἄμα δρᾶσιν τοῦ ἰνστιτούτου.

2. Ἀργυροῦν μετάλλιον ἐπίσης ἀπονέμεται εἰς τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον Ἀθηνῶν.

Τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιστέρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς πρωτεύουσας. Ἰδρυθὲν πρὸ 109 ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 1843, διὰ πρωτοβουλίας τῆς ἀειμνήστου βασιλίσσης Ἀμαλίας, κυρίως διὰ τὴν ἐν αὐτῷ στέγασιν τῆς πανεπιστημιακῆς ὀφθαλμολογικῆς κλινικῆς, λειτουργεῖ ἔκτοτε σταθερῶς καὶ συνεχῶς μέχρι σήμερον, ἐξυπηρετοῦν νοσηλευτικούς καὶ ἐπιστημονικούς ἄμα σκοπούς.

Οἱ χρηματικοὶ πόροι πρὸς ἀνάγεσιν καὶ συντήρησιν τοῦ ἰδρύματος ἐξευρέθησαν διὰ πανελληνίων ἐράνων. Ἡ δημιουργηθεῖσα ἀξιόλογος εἰς χρεόγραφα περιουσία τοῦ ἰδρύματος ἐξεμηδενίσθη, κατόπιν τοῦ ληφθέντος μέτρου, σήμερον δὲ κατορθώνει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας τοῦ ἐξ ἰδίων σχεδὸν πόρων, τοῦ Κράτους ἐπιχορηγοῦντος δι' ὄλως ἀσημάντου ποσοῦ, μόλις καλύπτοντος τὸ $\frac{1}{6}$ τῶν συνολικῶν δαπανῶν του. Τὸ Ἴδρυμα διαθέτει 65 κλινὰς, ἐξ ὧν πολλαὶ προορίζονται δι' ἀπόρους, νοσηλευομένους ἐντελῶς δωρεάν.

Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος φήμη τοῦ ἰδρύματος ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς διαπρεπεστάτους ἐπιστήμονας τοὺς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι σήμερον διατελέσαντας καθηγητὰς τῆς ὀφθαλμολογίας, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ διευθυνταὶ τοῦ ἰδρύματος. Πρῶτος διευθυντῆς ὑπῆρξεν ὁ σοφὸς καθηγητῆς Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον ἐγένετο παγκοίνως γνωστὸν καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος (1854-1897). Ἐν συνεχείᾳ διηύθυναν τὸ Ἴδρυμα οἱ διαπρεπεῖς καθηγηταὶ Νικόλαος Δελαπόρτας (1897-1899), Γεώργιος Γαζέπης (1899-1929), Γεώργιος Κοσμετᾶτος (1930-1948) καὶ ἀπὸ τοῦ 1948 ὁ κ. Ἰωάννης Χαραμῆς. Οἱ ὑπηρετοῦντες ἰατροὶ πλὴν τῆς πολυώρου ἰατρικῆς ἐργασίας, παρέχουν καὶ ἀξιολόγους ἐπιστημονικὰς μελέτας, ἡ δὲ νοσηλεία συντελεῖται ὑπὸ ἐξαιρέτων καὶ πεπειραμένων ἀδελφῶν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀθόρυβος καὶ τεραστία φιλανθρωπικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐργασία τοῦ ὀφθαλμιατρείου, τὸ ὁποῖον δύναται σήμερον νὰ καταλεχθῇ μεταξὺ τῶν πλέον ἀρτίων ἰδρυμάτων τοῦ εἴδους του ἐν Εὐρώπῃ,

δεδομένου ὅτι διαθέτει ἅπαντα τὰ σύγχρονα μέσα, ἐργαστήριο ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καὶ ἀναλύσεων, ἀκτινολογικὸν τμήμα, καὶ πρὸ πάντων τέλεια διαγνωστικὰ σύγχρονα ὀπτικά καὶ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ὄργανα.

Διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους ἡ Ἀκαδημία τιμᾷ διὰ τοῦ ἀργυροῦ της μεταλλίου τὸ ὀφθαλμιατρεῖον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ὑπερεκατονταετῆ ἐξαίρετον φιλανθρωπικὴν, νοσηλευτικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἄμα δρᾶσίν του.

3. Ἀργυροῦν μετάλλιον ἀπονέμεται εἰς τὸ **Βοστάνειον νοσοκομεῖον Μυτιλήνης.**

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 17ου αἰῶνος λειτουργεῖ ἐν Μυτιλήνῃ τὸ «ἱερὸν νοσοκομεῖον», ὅπερ ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεος αἰῶνων προσέφερε πολυτιμωτάτας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τῆς Λέσβου καὶ τῶν γειτονικῶν νήσων. Τοῦτο ἐστεγάζετο ἀρχικῶς εἰς τὸ λεγόμενον «ξενοδοχεῖον», εἶτα δὲ καταδαφισθέντος ἐκείνου, εἰς τὸ τὸ 1858 εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀνεγερθὲν κτήριο δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου εὐεργέτου τῆς Μυτιλήνης Π. Βουρναζέλλη. Ἀλλὰ μετὰ τόσας ἔκτοτε δεκαετηρίδας ἔπαυσε καὶ τὸ κατὰστημα τοῦτο νὰ ἰκανοποιῇ τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις.

Κατὰ τὸ ἔτος 1927 ἐθεμελιώθη εἰς περίοπτον θέσιν τὸ νέον νοσοκομειακὸν μέγαρον, τοῦ ὁποῦ τοῦ 1935 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια. Ἐκτὸς τοῦ κεντρικοῦ θεραπευτηρίου καὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἐκτίσθησαν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χώρου, καταλαμβάνοντος ἕκτασιν 2.888 τετραγωνικῶν μέτρων, ὁ ἱερὸς ναός, παράρτημα λοιμωδῶν νόσων, νοσηλευτήριον ὑποδικοκαταδίκων, σχολὴ νοσοκομεῖον, ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν.

Τὸ Βοστάνειον νοσοκομεῖον λειτουργεῖ ὑποδειγματικῶς, συμφώνως πρὸς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις καὶ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὴν Μυτιλήνην. Ἡ ἴδρυσις καὶ ἡ ὑποδειγματικὴ λειτουργία τοῦ ἰδρύματος ὀφείλεται εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Λεσβίων καὶ μάλιστα τὴν μεγαλόδωρον χορηγίαν τῶν εὐγενῶν υἱῶν τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου εὐεργέτου τῆς νήσου Ἀθανασίου Βοστάνη, ὡς καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ κράτους καὶ τῶν δήμων τῆς νήσου, καὶ τὸν ζῆλον τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἰδρύματος. Ἰδίως ὄμως ἡ ἴδρυσις καὶ ἡ ἀκμὴ τοῦ ἰδρύματος ὀφείλεται εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ὑψίστου ἐνισχυόμενον ζῆλον τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου Μυτιλήνης κυρίου Ἰακώβου, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα τοῦ ὁποῦ, ἐκτὸς τοῦ Βοστανείου νοσοκομείου, ὀφείλεται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ ἴδρυσις καὶ κανονικὴ λειτουργία τόσων ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Μυτιλήνης.

Τοιαῦτα ἰδρύματα εἶναι τὸ ἐν Ἀγιάσῳ σανατόριον μὲ 125 κλῖνας, τὸ γηροκομεῖον μὲ 35 κλῖνας, τὸ νοσοκομεῖον Ἀγιάσσου μὲ 10 κλῖνας, τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον, ὁ παιδικὸς σταθμὸς μὲ 120 παιδιὰ ἐργαζομένων μητέρων, τὸ παιδικὸν ἰατρεῖον Πλωμαρίου, τὸ γηροκομεῖον Ἀγιάσσου, τὸ πρεβαντόριον Ἀγιάσσου, τὸ πρεβαντόριον Μυτιλήνης, αἱ φυλακαί, ἡ ἀγροτικὴ οἰκοκυρικὴ σχολὴ Ἀγιάσσου μὲ 55 μαθητριάς, τὸ νηπιοτροφεῖον Ἐρεσσοῦ μὲ 60 νήπια, τὸ ἑλληνογαλλικὸν λύκειον, ὅπερ ἐλειτούργησεν ἐπὶ ἕξ ἔτη, μὲ Γαλλίδας διδασκαλίσσας, ἵνα περισυλλέξη τὰ κορᾶσια ἐκ τῶν προπαγανδιστικῶς λειτουργουσῶν σχολῶν καθολικῶν καὶ οὐνιτικῶν καλογραιῶν.

Ἀπονέμουσα ἡ Ἀκαδημία ἐξαιρετον τιμητικὴν διάκρισιν εἰς τὸ Βοστανεῖον νοσοκομεῖον, τιμᾶ καὶ πάντας τοὺς συντελεστάς τῆς ἰδρύσεως καὶ τῆς ἀκμῆς αὐτοῦ, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν σεπτὸν ἱεράρχην, τὸν ὑπέροχον ἐργάτην κοινωνικῆς προνοίας, τὸν παρασχόντα τόσα δείγματα τῆς ἐν ἔργοις ἐκδηλουμένης χριστιανικῆς ἀγάπης.

4. Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸ ἐν **Ρόδῳ** εὐδοκιμώτατα λειτουργοῦν **ὄρφανοτροφεῖον καὶ βρεφοκομεῖον** ὄρφανῶν θηλέων, πληροῦν σπουδαιοτάτην κοινωνικὴν ἀνάγκην τοῦ πολυπαθοῦς ἐκείνου τμήματος τῆς χώρας.

Ἐν αὐτῷ περιθάλλονται περὶ τὰ 120 ὄρφανὰ καὶ βρέφη ἐκ Δωδεκανήσου, ὑπὸ τοὺς καλυτέρους ὄρους, καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν εἰς κατάλληλον ἡλικίαν παρέχεται ἀρτία ἐκπαιδευοὶς καὶ μόρφωσις γραμματικὴ καὶ οἰκοκυρικὴ. Ἡ ἐξαιρετος ἐπίδοσις εἰς τὰ οἰκοκυρικὰ μαθήματα μαρτυρεῖται ἐκ τῶν λεπτοτάτων καὶ καλλιτεχνικῶν χειροτεχνημάτων τῶν ἐκτελουμένων ὑπὸ τῶν ὑποτρόφων. Ἐν τῷ ἰδρύματι κρατεῖ ἀτμόσφαιρα ἀκραιφνοῦς οἰκογενειακοῦ χαρακτῆρος, καὶ τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰς διευθυνούσας τὸ ἴδρυμα καὶ τὰς λοιπὰς διακονούσας μοναχάς, μὲ τὸν ἔνθεον ζῆλον των καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν των πρὸς τὰ ὄρφανὰ, δι' ὃ καὶ ὀφείλεται εἰς αὐτάς ὁ δίκαιος ἔπαινος.

5. Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν ἐν **Καβάλα** φιλόπτωχον **ἀδελφότητα κυριῶν**. Τὴν ἴδρυσιν τῆς ἀδελφότητος ἐνεπνεύσθη πρὸ 50 ἐτῶν ὁμᾶς κυριῶν Καβάλας, ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ τότε ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Ξάνθης-Καβάλας καὶ νῦν ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος. Πρωταρχικὸς σκοπὸς αὐτῆς ἦτο καθαρῶς ἐθνικὸς πρὸς ἐξυπηρέτησιν, ἐνίσχυ-

σιν καὶ περίθαλψιν τῶν εἰς τὸ Παγγαῖον ὄρος καὶ τὴν περιοχὴν Καβάλας δρώντων Ἑλλήνων ἀνταρτῶν κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ μακεδονικοῦ ἀγῶνος. Ἡ ἴδρυσις τῆς μεγάλης λέσχης συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόσ-
δον καὶ ἐχρησίμευσε πάντοτε ὡς ἔθνικὸν κέντρον.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ἡ ἀδελφότης ἐσυνέχισε τὴν δρᾶσίν της εἰς εὐρύτερον πεδίον διὰ τῆς ιδρύ-
σεως ἐργαστηρίου ραπτικῆς πρὸς ἐτοιμασίαν ἱματισμοῦ διὰ τὸν στρατόν. Κατὰ τὴν μικρασιατικὴν ἐκστρατεῖαν ἐνίσχυσε τὸ ἔργον τῆς ἰδρυθείσης
τότε «φανέλλας τοῦ στρατιώτου».

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν μικρασιατικὴν καταστροφὴν παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ κύμα τῶν προσφύγων καὶ μ. ἄ. περιέθαλψεν ἐπὶ μακρὸν περὶ τὰ 100 ὀρφανὰ ἐκ Νίγδης τῆς Μ. Ἀσίας καὶ συνέδρα-
μεν ἀναξιοπαθοῦσας οἰκογενείας. Τῇ συνδρομῇ καὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ
Θεοδώρου Παυλίδου ἀνήγειρε καὶ ἐξώπλισε τὸ λαμπρὸν κτήριο τοῦ Γη-
ροκομείου, ὃπερ προσέφερεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ. Ἡ Ἀκαδημία
τιμῶσα τὴν ἔθνικὴν καὶ κοινωνικὴν δρᾶσιν τῆς ἀδελφότητος ἀπονέμει εἰς
αὐτὴν βραβεῖον.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐκφράζει εὐλαβῶς τὰς ἐγκαρδίους εὐχαρι-
στίας της πρὸς τὰς αὐτῶν μεγαλειότητας, τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισ-
σαν, διότι διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν εἰς τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς
Ἀκαδημίας διετράνωσαν ἅπαξ ἔτι ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν δι' αὐ-
τὴν καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐπιτελουμένην ἐπιστημονικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐν-
γένει κίνησιν.
